

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/44/2017
Identifikačné číslo spisu: 7113215677
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7113215677.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Jana Závodská, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu MILKCENTRUM, s.r.o. "v konkurze", so sídlom Textilná 4, Košice, IČO: 36 184 136, so sídlom správcu Alžbetina 3, Košice proti žalovanému: T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/X, Y, zast. advokátom JUDr. Dušanom Antolom, so sídlom Krivá 23, Košice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 30Cbi/8/2013-98, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/37/2016-120 z 22. februára 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 30Cbi/8/2013-98 zo dňa 07.09.2016 rozhodol, že právny úkon, ktorým T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/X, Y. previedol motorové vozidlo výrobcu/model: BMW 730d, rok výroby 2005, zdvihový objem 2993 cm³, číslo karosérie: WBAGM21020DR62061, farba hnedá metalíza, bez primeraného protiplnenia, je voči konkurznému veriteľovi MILKCENTRUM, s.r.o., v konkurze, Textilná 4, Košice, IČO: 36 184 136 "v konkurze" neúčinný; žalovaný je povinný vydať predmetné motorové vozidlo do konkurznej podstaty úpadcu, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa podaním doručeným súdu dňa 29.05.2013 domáhal určenia, že právny úkon, ktorým žalovaný previedol motorové vozidlo výrobcu/model: BMW 730d, rok výroby 2005, zdvihový objem 2993 cm³, číslo karosérie: VBAGM21020DR62061, farba hnedá metalíza, bez primeraného protiplnenia, je voči úpadcovi MILKCENTRUM, s.r.o. "v konkurze", Textilná 4, Košice, IČO: 36 184 136, neúčinný. Zároveň žiadal od žalovaného vydať predmetné motorové vozidlo do konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca uviedol, že

Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 31K/28/2012 zo dňa 17.10.2012 vyhlásil na majetok dlžníka MILKCENTRUM, s.r.o., so sídlom Textilná 4, Košice, IČO: 36 184 136, konkurz a uznesením č. k. 31K/28/2012-230, právoplatným 23.02.2013 ustanovil za nového správcu podstaty JUDr. Janu Závodskú, so sídlom Alžbetina 3, Košice. Menovaná správkyňa pri výkone správcovskej funkcie z evidencie majetku úpadcu zistila, že úpadca bol v minulosti vlastníkom motorového vozidla výrobcu/model: BMW 730d, rok výroby 2005, zdvihový objem 2993 cm³, číslo karosérie: WBAGM21020DR62061, farba hnedá metalíza, ktoré nadobudol na základe kúpnej zmluvy č. 5100 0012 zo dňa 26.03.2008 od predávajúceho AMM Prešov, s.r.o., so sídlom Petrovanská 1, Prešov, IČO: 36 494 569, za kúpnu cenu 715.800,-Sk (t. j. 23.760,21 eur). Kúpna cena bola splatná v dvoch splátkach. Úpadca v deň podpisu kúpnej zmluvy uhradil sumu 286.320,-Sk a sumu 429.480,-Sk úpadca plnil prostredníctvom úveru od spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s., s ktorou dňa 26.03.2008 uzavrel zmluvu o úvere, aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 5100 0012. Keďže úpadca splnil podmienky úverovej zmluvy riadne a včas, dňa 01.04.2011 spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s., udelila súhlas na vykonanie zmeny v evidencii vozidiel na DI PZ SR, na základe ktorého sa mal ako vlastníak motorového vozidla zapísať úpadca. Žalovaný, v tej dobe konateľ spoločnosti a zároveň jediný vlastníak úpadcu, vykonal dňa 08.04.2011 prepis motorového vozidla, avšak nie do vlastníctva úpadcu, ale ako výlučného vlastníka vozidla uviedol seba ako fyzickú osobu, aj napriek tomu, že kúpnu cenu v plnej výške uhradil úpadca. V dobe prevádzania vozidla bol žalovaný preukázateľne spriaznenou osobou úpadcu v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“).

3. Žalovaný sa k žalobe žalobcu nevyjadril.

4. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol pôvodne rozsudkom č. k. 30Cbi/8/2013-32 zo dňa 11.07.2014 (v spojení s opravným uznesením č. k. 30Cbi/8/2013-54 zo dňa 10.11.2014), ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, prvoinštančný rozsudok v znení opravného uznesenia, uznesením č. k. 2CiKR/20/2014-60 zo dňa 10.03.2015 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia prvoinštančného rozhodnutia bola procesná vada spočívajúca v rozhodnutí súdu prvej inštancie inak, než ako navrhol žalobca. Následne, uznesením č. k. 30Cbi/8/2013-91 zo dňa 10.06.2016, súd prvej inštancie návrh žalobcu na zmenu žaloby zamietol.

5. Súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a konštatoval, že Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 31K/28/2012 uznesením zo dňa 17.10.2012 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka MILKCENTRUM, s.r.o., so sídlom Textilná 4, Košice, IČO: 36 184 136. Uznesením č. k. 31K/28/2012-230, právoplatné 23.02.2013, za nového správcu podstaty ustanovil JUDr. Janu Závodskú, so sídlom Alžbetina 3, Košice. Uviedol ďalej, že žalobca v konaní preukázal, že na základe kúpnej zmluvy č. 5100 0012 zo dňa 26.03.2008 úpadca od predávajúceho AMM Prešov, s.r.o., so sídlom Petrovanská 1, Prešov, IČO: 36 494 569, za kúpnu cenu 715.800,-Sk (t. j. 23.760,21 eur) kúpil motorové vozidlo výrobcu/model: BMW 730d. rok výroby 2005, zdvihový objem 2993 cm³, číslo karosérie: VBAGM21020DR62061, farba hnedá metalíza. Kúpna cena bola splatná v dvoch častiach s tým, že úpadca sumu 286.320,-Sk uhradil v deň podpisu kúpnej zmluvy a sumu 429.480,-Sk plnil úpadca prostredníctvom úveru od spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s., s ktorou dňa 26.03.2008 uzavrel Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 5100 0012. Keďže úpadca splnil podmienky úverovej zmluvy riadne a včas, dňa 01.04.2011 spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s., udelila súhlas na vykonanie zmeny v evidencii vozidiel na DI PZ SR.

6. Žalobca ďalej preukázal, že žalovaný na základe žiadosti o vykonanie zmeny zo dňa 08.04.2011 na Dopravnom Inšpektoráte PZ v Košiciach, previedol predmetné vozidlo z dôvodu ukončenia leasingu na držiteľa a vlastníka - fyzickú osobu T. Q., D. XXX.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil poukázaním na § 57 ods. 1, § 58 ods. 1, 3, § 60 ods. 1, 2, 3, § 62 ods. 1 a § 9 ods. 2 ZoKR. Súd v danom prípade riešil otázku odporovateľnosti právneho úkonu spriaznenej osoby podľa § 9 ZoKR, kde konateľ úpadcu a zároveň jediný vlastníak úpadcu vykonal zmenu v evidencii vozidiel - previedol predmetné motorové vozidlo na svoju osobu a nie na úpadcu. Súd mal za to, že ide jednoznačne o právny úkon bez primeraného protiplnenia žalovaného ako konateľa úpadcu (kúpna zmluva z 26.03.2008), ktorým bezodplatne previedol majetok úpadcu, ktorý splatil celú hodnotu motorového vozidla, na fyzickú osobu - žalovaného, a teda že právny úkon bol urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom. Súd konštatoval, že úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu sa

predpokladá, ak sa nepreukáže opak, súčasne že odporovať možno úkonom, ktoré boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania. Posudzovaný úkon bol žalovaným urobený dňa 08.04.2011 a konkurz na úpadcu bol vyhlásený dňa 17.10.2012, teda v zákonnej lehote na podanie žaloby. Žalobca výpisom z evidencie OR PZ v Košiciach preukázal, že predmetné vozidlo je vo vlastníctve žalovaného aj v súčasnosti.

8. Vo vzťahu k podaniu žalobcu z 25.04.2016 súd uviedol, že ho posúdil ako upresnenie žalobného petitu, v časti doplnenia pôvodného žalobného petitu v 1. výroku, ktorým len konkretizoval svoj návrh, ktorým nedošlo ku kvalitatívnej ani kvantitatívnej zmene petitu oproti pôvodnému návrhu vo veci určenia neúčinnosti právneho úkonu. Takéto spresnenie žalobného petitu súd nepovažoval za nové podanie, ani ho neposúdil ako návrh na zmenu petitu podľa § 95 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

9. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania, rozsudkom č. k. 2CoKR/37/2016-120 zo dňa 22.02.2017, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Zároveň vyslovil, že strany v spore nemajú nárok na náhradu odvolacieho konania.

11. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého prvoinštančného rozsudku v celom rozsahu stotožnil a skonštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní posúdiť, je, či súd prvej inštancie správne vyriešil otázku odporovateľnosti právneho úkonu spriaznenej osoby podľa § 9 ZoKR. Uviedol, že blízkou osobou fyzickej osoby je aj právnická osoba, v ktorej má fyzická osoba postavenie štatutárneho orgánu. Skutková podstata právneho úkonu bez primeraného protiplnenia má výlučne objektívnu povahu. Znamená to, že k odporovateľnosti právneho úkonu sa nevyžaduje vedomosť alebo úmysel druhej strany, ale odporovateľnosť je vždy prípustná, ak právny úkon naplnil skutkovú podstatu. Právnymi úkonmi bez primárneho plnenia sú také transakcie, keď hodnota protiplnenia je podstatne nižšia, než hodnota plnenia dlžníka.

12. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 05.04.2017.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 129 - 131), prípustnosť ktorého odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom. Súčasne tvrdí, že rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a súdy dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

14. Žalovaný poukázal na § 57, § 60 ods. 1, 2, § 9, § 14 a § 23 zákona č. 7/2005 Z. z. vyslovil názor, že žaloba žalobcu je neopodstatnená, nedôvodná a v rozpore so zákonom. Tvrdí, že správca (žalobca) nemôže tvrdiť, že kúpna zmluva z 08.04.2011 bola uzavretá s úmyslom ukrátiť veriteľov úpadcu. Úpadca disponoval veľkým množstvom aktív a nehnuteľností, ktoré boli ponúknuté aj veriteľovi úpadcu (116.232,77 m²), českej spoločnosti ASP CZECH s.r.o., so sídlom K Teplínám č. 679, 063 15 Slušovice, pričom tieto nehnuteľnosti ostali u úpadcu až do roku 2010. Tvrdí, že ak by úpadca a žalovaný mali úmysel ukrátiť tohto veriteľa, potom by k tejto ponuke nikdy nebolo došlo. Tvrdí ďalej, že správca v žalobe nepreukázal, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom, konkrétne v rozpore s ust. § 57 a § 60 ods. 1, 2 zákona o konkurze. Má za to, že kúpna zmluva úpadcu a žalovaného z 08.04.2011 bola uzatvorená v súlade so zákonom, dlžník, ani žalovaný svojich veriteľov neukrátili a úmysel ukrátiť veriteľov ani nemali.

15. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. II. ÚS 118/2008, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 115/03 a č. k. III. ÚS 119/03-30, rovnako na rozhodnutia Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997 a Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998 a vo veci konajúcim súdom vytkol, že ich rozhodnutia nespĺňajú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

16. Žalovaný tiež tvrdí, že súdy akceptovali neúplné a tendenčné dôkazy žalobcu, ktoré precenili, čo viedlo k nesprávnemu posúdeniu veci. Jeho dôkazy súdy naopak nezohľadnili, jeho návrhy na dokazovanie neakceptovali, v dôsledku čoho nesprávne posúdili právne i skutkové aspekty veci a vyvodili nesprávne závery.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/37/2016 z 22.02.2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice I. sp. zn. 30Cbi/8/2013 zo 07.09.2016 v zmysle § 449 ods.1, 2 C. s. p. zrušil a vrátil vec Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil trovy do volacieho konania.

18. Žalovaný (v dovolaní nesprávne označil žalobcu) súčasne navrhol, aby dovolací súd v súlade s ust. § 444 C. s. p. odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutých rozhodnutí.

19. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č. l. 141 - 143), ktorý navrhol dovolanie podľa § 447 C. s. p. odmietnuť, resp. podľa § 448 C. s. p. zamietnuť. Súčasne navrhol neodložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí majúť za to, že na takýto postup neexistujú zákonné dôvody.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Úspešné uplatnenie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalovaným.

Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

Naproti tomu dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p., je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

V danom prípade žalovaný v dovolaní namietol, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, (ktorá vada, zakotvená v pôvodnom procesnom predpise - O. s. p. v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ korešponduje s vadou zakotvenou v § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcou v nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a v ďalšom obsahu dovolania žalovaný tvrdil nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci konajúcimi súdmi.

V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola

vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Napriek tomu, že dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť, žalovaný tak v predmetnom prípade neurobil, nakoľko dovolacie dôvody nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. (podľa ktorého dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia). Aj keby tomu však bolo, teda pokiaľ by žalovaný konkrétne uviedol a vysvetlil, z čoho vyvodzuje danosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd by prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 C. s. p., posudzovať nemohol, a to vzhľadom na zásadnú koncepčnú zmenu právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v novom civilnom procese - C. s. p. (účinné od 1. júla 2016), týkajúcej sa kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania.

Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa 19.04.2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p..

S poukazom na § 48 ods. 3 C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu rozhodujúci v tejto veci záväzný, z dôvodu ktorého sa dovolací súd obmedzil na posúdenie prípustnosti dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p..

S poukazom na úpravu dovolania účinnú od 01.07.2016, odlišnú od právnej úpravy účinnej do 30.06.2016, ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p., musí v dovolaní jednoznačne uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho povinnosťou podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod aj skutočne daný. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predloženom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa § 420 C. s. p. Uvedené znamená, že nepostačuje, ak v rámci textu dovolania dovolateľ skonštatuje, že podľa jeho názoru je záver odvolacieho súdu nesprávny, nerešpektujúci ústavnú judikatúru, avšak neuvedie, že týmto konkrétnym postupom odvolacieho súdu malo, resp. mohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.. V prípade, ak dovolateľ tvrdenú vadu zmätočnosti vyššie uvedeným spôsobom v súlade s ustanovením § 431 C. s. p. nevymedzí, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietne.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že preskúmanie žalovaným vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné iba v časti, v ktorej žalovaný namieta nespĺnenie požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj

odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie (vo veci samej) vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom sa súd vysporiadal s otázkou odporovateľnosti právneho úkonu spriaznenej osoby, keď skonštatoval, že žalovaný ako konateľ úpadcu previedol majetok úpadcu na fyzickú osobu - žalovaného, bez primeraného protiplnenia, ide o úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, pričom úkon bol urobený v zákonnej lehote na podanie predmetnej žaloby. S odôvodnením prvoinštančného rozsudku sa v celom rozsahu stotožnil aj súd odvolací, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil, že k odporovateľnosti právneho úkonu sa nevyžaduje vedomosť alebo úmysel druhej strany, a teda že skutková podstata právneho úkonu bez primeraného protiplnenia má výlučne objektívnu povahu. Odôvodnenia vo veci konajúcich súdov a ich aplikáciu §-u 9 ZoKR tak nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo nelogické. Navyiac odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu rešpektuje úpravu zakotvenú v § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené je reakciou na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám sporu známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanej veci, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.